

Lyra

M Horlaci & Adina Velcea

Lăcrimat, cuvântul explodează-n stele,
universul minții zace prăfuit
de uitarea care curge prin perdele
dăruind tăcerii chipul unui mit.

Se răsfrânge-n cioburi luna spulberată,
în silabe șchioape urletul e frânt,
masca nopții-nghite foaia-nsângerată
din care povestea s-a pierdut în vânt

Albăstrit sub pleoape cerul atipește,
tremuratul bolții stimulând penița,
și, rupând din clipa care-n palmă crește,
timpului, prin versuri, i-a deschis portița.

Un Orfeu dramatic chemării răspunde,
sunete duioase se aud plângând,
pasul său desparte clipa în secunde
căutând iubirea-n Tartarul cel hâd.

Bezna își întinde aripile morții
Peste-un chip ce singur dorește iubirea,
Cade ca un fulger voalul greu al sortii,
în infern, tăcută, pleacă amăgirea.

Drumul spre lumină cercul și-l închide,
destrămat e visul, sufletul mințit,
doar o liră verde timpul îl desfide
printre constelații amintind un mit.